

Ker se je rjo na silju še le sedaj ob mlattivi spoznalo in se mlatev še le sedaj vrši, se mora to poškodbo, če se prijavi sedaj, še smatrati za pravočasno prijaviteljno in zato se priporoča, da javijo vsa županstva, kjer je bila toča, hkrati tudi rjo, kajti le v tem slučaju bode odpis zemljarine skoraj siguren.

Izrečno se opozori na to, da če se ne vložijo po spravi vseh pridelkov odnosno najdalje do konca leta prošnje za odpis davka in izkaza o izpadu pridelkov, da se potem o prej prijavljenem naznanilo poškodbe sploh ne uraduje.

Na nekatera vprašanja, če bi ne kazalo podvzeti korakov, da bi se upoštevalo pri odmeri dohodnine letošnje poškodbo po toči pri vinogradih, pripomnimo, da se bode to poškodbo upoštevalo še le pri odmeri dohodnine za leto 1925. Ker pa mora vsak vinogradnik svoj pridelek itak finančni kontroli prijaviti in si preskrbi te podatke davčno oblastvo vsako leto od tega urada, bi bila kakšna ocenitev škode sedaj v to svrhu brezpomembna.

Pogled v bodočnost našega vinarstva.

Čas po bliskovito hiti in ž njim se z enako mrzlično naglico spreminja način našega življenja. S strahom gledamo v prihodnost, če pomislimo, kako nestalni in brezpomembni smo na svetu. Novotarije prihajajo v poštev, dočim se staro in nepraktično zametuje, ali vsaj pod pritiskom zahtev modernega življenja polagoma opušta. Priprosto kmečko ljudstvo je navadno najbolj staromodno. Pri njem je vsaka novotarija neumnost in zategadelj se prav rado s spoštovanjem spominja del svojih pradedov, četudi so bila brez posebne praktične vrednosti. Toda čas prehiti vsakogar, ki ne računa z njegovim tokom in mi se nehote moramo oprijemati novih življenjskih smernic ter prepuščati zastarelosti samo še spominu, če hočemo voditi uspešen boj za svojo existenco.

Izkušnje svetovne vojne nas zlasti uče, kolikega pomena je napredno gospodarstvo. Zelo važen odlomek našega kmetijskega gospodarstva pa tvori že od pamti-veka vinarstvo. In zopet je svetovna vojna, ki s politično pregrupacijo državnih tvorb in s svojim carinskim razmejevanjem ustvarila položaj, ki je spravljal naše vinarstvo popolnoma iz ravnotežja. Vsak slovenski vinogradnik danes že zna, da stoji naše vinarstvo pred popolnim preobratom. To spričuje v zadostni meri vinska kriza, ki je nastala vsled spremembe razmer v ožjem (domačem) pa tudi v širšem (prekomejnem) gospodarstvu. Nahajamo se že dalje časa v nadprodukciji vina in svetovnem konkurenčnem boju, ki žuga strmoglaviti našega vinogradnika v gospodarsko propast. Zategadelj je treba temeljito premisliti sedanji težavni položaj in pretehtati vse možnosti našega vinarstva v bodoče, da se moremo obvarovati pred pretečo katastrofo. Obračunajmo torej z dosedanjim metodo starega vinarstva, ki se je izživel ter krenimo na pot v novo vinarstvo, ki bo prikrojeno novim razmeram.

Za obstoj našega vinarstva v bodočnosti je potrebno dvoje in sicer: povoljna rešitev vprašanja nadprodukcije in uspešno kljubovanje konkurenci. Glede vprašanja nadprodukcije naletimo na velike težave. Dejstvo je,

nepremišljeno skočil iz gozda v pozdrav belim rojakom —

Taki so torej beli ljudje, je pomišljal. Drug drugega ubijajo na vsem lepem —! Prav nič se ne ločijo od krvi željnih črncev! In mnogo slabši so ko divje živali, ljudobnejši ko Sabora ali pa Kršak —

Zamišljen je gledal Trzan družbo belokožih ljudi.

Za trenutek so molče in osupli stali ter gledali mrtvega velikana in pritlikavca poleg njega.

Nato pa je eden izmed njih potrepil pritlikavca po plečih, vsi so se zasmejali, mnogo so govorili, prepira pa ni bilo več med njimi.

Po dolgem besedičenju in krilenju z rokami so šli na obal, spravili čolna v vodo, poskakali vanj in Trzan je v nemem čudenju gledal, kako so gladko plavali po morju ven k velikim stavbi.

Poznal je vse te reči. Velika hiša zunaj na morju je bila »ladja«. Koliko lepega je o ladjah bral v knjigah in kako si je želel, da bi kedaj ladja prišla sem čez morje k njemu! Šel bi nanjo in se odpeljal čez morje v svet, kjer živijo beli ljudje —

In ladja je res prišla —. Trzanovo hrepenenje po daljnem, belem svetu pa so čudne, nemirne misli tlačile k tlom. Nezadovoljen je gledal za čolnom.

Pristal je ob ladji, ljudje na krovu — Trzan jih je dobro videl, kako so letali sem ter tja — so vrgli vrvi in vsa družba je drug za drugim zlezla kvišku.

Tedaj je Trzan skočil z drevesa, počenil in po vseh štirih pohitel h koč. Zbal se je, da mu niso kje odnesli njegovih zakladov.

Previdno, da ga niso mogli videti z ladje, se je približal vratom. Odrpta so bila, smuknil je v koč.

da pridelamo več vina, kakor ga moremo sami konsumirati, na zunanji trg pa pri sedanjih visokih prevoznih tarifnih ni misliti. Da rešimo to kočljivo vprašanje je treba vpoštevati sledeče:

Pri nas je mnogo vinogradov s slabimi sortami in legami. Ti vinogradi se vsled nadprodukcije vina in velike konkurence ne morejo več izplačevati; razen tega škodujejo obstoju vinogradov z izvrstnimi sortami in primernimi legami. Zato bi bilo v interesu naprednega vinogradništva nujno potrebno, da se manj vredni vinogradi opuste in na njih mesta nasadi sadno drevje. Sadjarstvo ima v naši ožji domovini gotovo sijajno bodočnost vsled izredno ugodnih podnebnih vplivov. — Mesto neuspešnega vinogradništva se ločimo raje plodonosnega sadjarstva. Sicer pa se dajo sadni kompleksi poleg proizvodnje sadja izkoristiti tudi s pridelovanjem sladkega sena, ki je za povzdigo živinoreje eminentne važnosti.

Z opustitvijo neprimernih vinogradov bi torej najlažje zatrli vinsko nadprodukcijo. Vrhu tega je treba uspešnega tekmovalja z drugimi nežlahtnimi vini, ki se ponujajo na vinskih tržiščih po zelo nizkih cenah. Znano je, da stane pridelovanje vina na bivšem Stajerskem veliko več, kot na primer v Banatu, Dalmaciji, Italiji, Franciji in drugod, kjer obstojajo za vinorejo ugodnejše vremenske razmere. Temu primerno bi moralo biti naše vino dražje. Dragga vina pa morajo biti seveda izborne kakovosti, ki prenese lažje večje pridelovalne stroške.

Na svetovnem vinskem trgu bomo potemtakem uspešno tekmovali samo z našimi najfinejšimi vini. Posestniki prvovrstnih vinogradov pri nas na Slovenskem bodo na ta način lahko mirne duše pričakovali prihodnjih dni. Oni bodo pridelali finejša vina kot njih sosedje ter si na ta način osvojili svetovna vinska tržišča, kajti staroznana štajerska buketna vina, četudi draga, bodo vedno visoko čislana in našla dovolj odjemalcev. Samo s produkcijo najfinejših kvalitetnih vin je torej zagotovljen obstoj našega vinarstva.

Ivan Štampar, kletar, Maribor.

OMEGA
To je ura za vse življenje!

Schicht

Pravo Schicht-ovo milo z znamko „Jelen“

prihrani čas in denar. Zadostuje, ako s Schicht-ovim milom samo enkrat po perilu potegnete, tam kjer morate z navadnim milom trikrat.

Res —! Ni se bal zaman.

Hudo so gospodarili beli neznanci po koč. Knjige, papirji, svinčniki, vse je ležalo razmetano po tleh. Njegovo orožje, ki si ga je tekom časa nanosil vkup, so mu pobrali s sten, deloma polomili in pometali v kot.

Jeza ga je pograbila, brazgotina na čelu se mu je nabrekli, vsa kri mu je šinila v glavo.

Hipoma se spomne največje svoje dragocenosti.

Skočil je k omari in iskal po predalu.

Ah —! Zadovoljen si je oddahnil. Pločevinasta škatlja je bila še na svojem mestu. Brž jo je vzel iz predala in odprl.

Obledela slika prijaznega mladega moža in drobno popisana knjiga, ki je ni znal brati, vse je na veliko veselje našel še nedotaknjeno in nepokvarjeno.

Še je pomišljeval, kam bi shranil te svoje najdržaje reči, ko mu udari na uho nenavaden hrup.

Skočil je k oknu.

Drug čoln so spuščali v morje poleg tistega, ki je že ležal ob ladji. Ljudje so plezali s krova po vrvi in se spuščali v čoln.

Kaj nameravajo —? Ali bodo v večjem številu prišli na suho —?

Koj nato je videl, kako so spuščali po vrveh zaboje, svežnje in druge reči ter jih nakladali v čolne.

Prišli bodo nazaj —! Morebiti se naselijo v njegovi koč?

Trzan je pograbil kos papirja in svinčnik ter je v velikih tiskanih črkah, kakor se jih je naučil iz knjig, nekaj napisal na listek. Z žebli je pritrdil listek na vrata, pograbil svojo pločevinasto škatljo, sulice, loke in

TISKARNA SV. CIRILA V MARIBORU
otvorila je 30. avg. t. l. svojo podružnico v novem bančnem poslopiju pred frančiškansko cerkvijo v **ALEKSANDROVI CESTI 6 V MARIBORU**

V novi podružnici bodo cenj. občinstvu na razpolago vse reči kakor v stari trgovini na Koroški cesti št. 5. Knjige se bodo dobile od zdaj naprej **SAMO V PODRUŽNICI.**

Vse druge reči pa, kakor papir, tiskovine, šolske in uradne potrebščine, molitveniki, devocionalije, trgovske knjige itd. se bodo tudi z naprej še dobile **V STARI TRGOVINI NA KOROŠKI CESTI 5.**

Nas prav iskreno veseli to razširjenje trgovskega podjetja Cirilove tiskarne, ki je dozdej že okrog 35 let v najhujših dnevih zvesto spremljala in bodrila naše ljudstvo ter si s tem pridobila nemajno zaupanje prebivalstva. Novo podružnico kakor tudi staro podjetje Cirilove tiskarne vsakomur najtopleje priporočamo.

Prireditve.

Sadjarstva in vrtnarska podružnica v Šmartnem ob Paki priredi v času od 5. do 8. oktobra t. l. sadjarsko razstavo v večjem obsegu. Zanimanje za njo je že danes vsestransko. Razstava v kraju, v katerega okolici se pridelava v srednje dobrih sadnih letinah nad 100 vagonov najboljšega in najfinejšega sortiranega sadja, je za kupce in za prodajalce velikega gospodarskega pomena. Ker je prirejena poleg tega v kraju tik postaje savinjske železnice Rečica ob Paki, si obetajo prireditelji ugoden uspeh, ki bo koristil pospešanju te eminentno važne gospodarske panoge. Opozorjamo interesente, da ne zamude ugodne prilike v nakup večjih, a tudi manjših množin našega svetovnoznane sadja, ker imamo posebno letos obilo zlahtnega pridelka. Slavnostna otvoritev razstave je v nedeljo, dne 5. oktobra t. l. dopoldan.

Sv. Rupert v Slov. gor. Orlovska srenja Sv. Lenart v Slov. gor. priredi v nedeljo, dne 14. septembra t. l. popoldne po večernicah ob 3. uri pri Sv. Rupertu v Slov. gor.

Pravo Schicht-ovo milo z znamko „Jelen“
prihrani čas in denar. Zadostuje, ako s Schicht-ovim milom samo enkrat po perilu potegnete, tam kjer morate z navadnim milom trikrat.

puščice, kolikor jih je mogel nesti, šinil skozi vrata in izginil v gozd.

Čolna sta medtem odplula na obrežje, polna do roba.

Kakih dvajset ljudi je stopilo na suho, ko sta se čolna ustavila na drobnem, srebrnobelem pesku.

Pa kako različni so bili ti ljudje!

Večina jih je bila močnarjev, robati ljudje, hudobnih obrazov. Videti jim je bilo, da so izvržek človeštva, brezsrčni, krvoločni, pripravljeni za vsako hudobijo.

Med njimi pa je bilo petero ljudi, ki so se zelo ločili, po zunanosti in po obnašanju, od sirovih močnarjev.

Eden je bil star gospod z dolgimi belimi lasmi in velikimi očali. Suhljat je bil, ozkih pleč, črno dolgo sukno je nosil, ki mu je nerodno visela na telesu, pa je bila sicer snažna in neomadeževana. Na glavi je imel visok, svetel klobuk, ki se mu je zelo čudno podajal tukaj na robu afriške džungle.

Drugi je stopil na breg mlad, vitek človek v beli športni obleki. Za njim je prišel spet postaran človek z visokim čelom in nemirnim, razburjenim obnašanjem.

Za njima je nerodno ležala na suho debela postarana ženska v široki pisani obleki; njene velike, plašne oči so v nemirnem strahu gledale divjo džunglo, še v večji grozi pa preklinjajočo družbo močnarjev; ki so vlačili na suho zaboje in svežnje in drugo prtljago.

Zadnja je stopila na suho nežna, vitka, devetnajstletna deklica. Mladi človek v športni obleki ji je pri tem uslužno pomagal.

Molče je stopala pisana družba proti koč. Močnarji so šli naprej in nosili prtljago. Nihče ni zinil besedice, videti je bilo, da so se že prej vse domenili.

(Dalje prihodnjt).